

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II. - Núm. 36
Barcelona, 10 de febrer de 1922

— Escolta, teta: si les teclès, en lloc d'èsser blanques i negres, fossin grogues i blaves,
¿també sonarien?

ENDEVINALLA SOLUCIONADA

Per sentir un goig immens,
estar sà, ser il·lustrat
i fè esports propis de nens,
hauries de visitar
o bé escriure així adressat:

**"Col·legi Modern d'Interns,
Sant Feliu de Llobregat",.**

EL lloc més sà de la comarca,
a 30 minuts de tren de
ciutat - Edifici construït espe-
cialment per a pensionat reduït.
Aigua calenta, freda i mineral
per a banys i dutxes - Excel·lent
confort - Tracte purament fa-
miliar - *Inspecció mèdico-rel-
ligiosa - Excursions al camp*

Esplèndids jardins i patis de recreació,
gimnàssia i jocs - Recomanat per nens
delicats i retrassats intel·lectualment

LLIBRES D'INICIACIÓ CIENTÍFICA

Série Cultura de la Editorial Muntanola

Multitud de gravats en negre
Grans pàgines a tot color,
dibuixades pels millors ar-
tistes espanyols

TÍTOLS PUBLICATS

El océano que nos envuelve
(La atmósfera)

El auga y sus maravillas
Fiestas y espectáculos en la
antigüedad

El amanecer del mundo (Pre-
historia)

Aventuras de Ulises

Cada àlbum cartoné, 5 ptes.

Balmes, 163 - Barcelona

Per anuncis en LA MAINADA - Propaganda RIBO - Portolà, 1 (St. G.)

Impermeables i Capes

per a guardar-se de
la pluja i humitat.
Especials per a
COL·LEGIALS

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

SUCURSALS:

Plaça Santa Anna, 9

Tapineria, número 33

Gran Dipòsit de Linoleums i Fà-
brica d'Hules i teles gomades

Llibreria Nacional Catalana

Corts Catalanes, 613

o

*Servim al dia tots els lli-
bres catalans que surten*

Totes les nenes que veieu
ben vestides per Barcelo-
na, duen trajos confeccionats al

Palau de la Moda

Rambla de Catalunya, 10

Sucursal: Hospital, 137

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti LA MAINADA

En voler posar títol al nostre setmanari, vàrem estar rumiant una bella estona. ¿Sabeu l'enternidor que és per un pare cercar nom al fill? Després de pensar-ho, el Mestre Avel·l va ensopegar la paraula bella i dolça. Res de mots repatanis, ni de cognoms de carrer. Un substantiu ple d'elegància, catalaníssim, que dormia gairebé oblidat de tots: LA MAINADA...

Hem tingut la satisfacció de veure amb quin amor acollien la formosíssima paraula literats i gent del poble, i amb quina simpatia la posaven en circulació. En els vuit mesos que fa que vàrem llençar al mercat editorial el nostre primer número, hem vist que l'elegant substantiu que ens servia de títol s'apoderava dels cartells de les festes infantils, entrava en els programes de tots els espectacles per a infants, i substituïa en els llavis dolços de les mares aquella paraula de certa farum plebeia: *la canalla*.

De la canalla, hem anat a la mainada...

Això és un símbol. Ja sabeu quina força tenen al món les paraules! Són quelcom alat que surt del més pregon del nostre esperit. Penseu quina gràcia virginal anaven posant en cada ésser, planta, o animal els noms que els donava, en els dies del paradís, el primer home que va parlar sota la volta del cel blau...

Si la nostra tasca, en el moment present de l'història de Catalunya, no aconseguís altra cosa que això, ja restaríem ben contents: és a dir, fer depurar, purificar, millorar totes les coses que es posin en les mans dels nois.

No tenim la supèrbia farisaica de creure que som els millors i els que ho fem tot més pulcrament.

Això fóra intolerable.

Volem construir quelcom diferent i nou, sense destruir, ni enderrocar, ni combatre cap altra cosa bona. Catalunya, rica i plena, deu tenir una opulenta i esplèndida florida de tota mena de valors.

Fou amb gran joia que vàrem veure com a la nostra sortida, els periòdics infantils

de Catalunya es milloraven, com alguns augmentaven el nombre de pàgines de text, depurant la col·laboració i intensificant el rendiment de les firmes més notables.

Sincerament, el gran amor que tenim a Catalunya, la nostra Mare, va trobar en tot això una delícia íntima.

Voldríem que la Premsa infantil de la nostra nació fós la més perfecta, la més ben presentada, la més bellament escrita d'Europa; i això **ENCARA QUE NO HO ACONSEGUÍSSIM NOSALTRES**, sinó qualsevolga altre grup de patriotes... Perquè l'amor pur de benevolença, és desinteressat, i no cerca el profit propi, sinó la glòria de l'aimada, que és Catalunya.

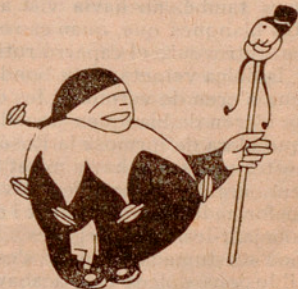
Per la nostra dolça amor, tot!

La mainada de Catalunya és una esperança magnífica. Si la dirigim bé els que ens hi hem posat, la nostra Pàtria futura no tindrà res que envejar a cap nació de la terra.

Cal només llegir cada setmana un centenar de cartes de tots els nois dels distints indrets de la nostra terra, com he de llegir jo.

Ah! si els grans fossin com els petits... Quines lliçons de generositat, de desinterès, d'heroïsme, de virtut, en l'alt significat llatí de la paraula, és a dir, de força i potència. Llegir aquestes lletres d'infants és passar l'ànima per un bany de tremp, que la neteja de totes les escòries...

EL GUIA JOAN

DE LES COSES QUE PASSEN

POEMA DE UNA VIDA OPACA

En Quimet havia crescut sempre malaltís, amb el rostre ullerós i demacrat, transcorrent els dies grisos de sa vida en una quieta fredor d'ignorància a tot ço que integra la vida de la joventut que va creixent. Son cos flac, era sensible per a resistir aquella malaltia abscondida, sense nafra però punyent i traïdora, que s'engolia amb una dolor apagada tota la fortalesa d'una joventut que ombrívola s'escolava.

La seva pobreta mare, que les penes la havien envellida abans d'hora, plorava quietament l'amargura del seu dolor, tot resant al bon Déu que servés la flama d'aquell llumet dels seus amors maternals que s'extingia per moments i que era l'únic consol d'aquella vídua isolada.

I així passaren els dies de la vida d'En Quimet, que trascorrien invariablement comptant llurs anys penosos, fins a divuit. Aleshores, quan un istiu abonança avençava manyac per damunt de la catifa verdosa dels prats, tot embadalint-se en l'ufanor de les flors, En Quimet semblà despertar-se de llur entoncament, com si el bàlsam de la frescor de l'aubada hagués penetrat en son cor sadollant-lo de beutat...

Cada jorn que passava, anava descobrint noves emocions i endevinant belleses fins llavors ignotes... Fins llavors no s'havia ataleiat de l'encesa vermellor d'unes clavellines que embellien la finestra que mirava fit a fit el seu balcó, aquell balcó on s'hi havia passat la major part de la vida; fins llavors també, no havia vist aquelles cortinetes blanques que, quan es recollien, deixaven entreveure el caparró rutilant de la Rosó, la dolça veïneta, tota bondat, tota cor... ¡Que n'eren de vermelles les clavellines; que n'eren de blanques aquelles cortines; que n'era de formosa la Rosó!..

I aquestes coses que havia mirat sempre indiferent, ara l'hi apareixien davant sos ulls transformades completament i es sadollava cobejant-les. De vegades, la seva pensa poc acostumada a rumiar, s'escalfava teixint il·lusions dolces que acabaven per

endinsar en el seu cor una quimera que el feia esclatar en fortes rialles, i tot d'una, l'amargura del plor li invadia els ulls, com queixant-se d'una enyorança profunda.

¿Què era aquesta poixança que constantment el trasbalsava i li donava neguits de goigs i penes? I mentre es feia aquesta màgica pregunta, es deixava escoltar bonament la melodiosa sonoritat d'una cançoneteta llençada al vol per la Rosó mentre feinejava en sa casa tota trasquil·lenta...

Un cap-vespre, tornant del seu acostumat passeig per les fondalades ombrívols on l'ocellada hi nia a pleret, es sentí las per la caminada d'aquella tarda, i s'assegué al racer d'una marjada al bell damunt del poblet, que aleshores començava a respirar per llurs xemaneies fumejants...

Mentre romania abstret en ses meditacions cavil·loses, amb l'esguard perdut en l'infinit, sentí la fressa d'una petjada lleu que trespava pel corriollet de part-d'amunt. Una silueta retallada en el cel brunyit se alçava majestuosa en la figura d'una gentil donzella que amb el cantironet sota el braç feia son camí vers la font de la Devesa... Pel caminar rítmic, endevinà a la seva dolça veïneta. Un lleu calfred l'emocionà, mes la embranzida impetuosa del seu amor li donà aires d'encalçar-la; ella era lleugera i saltirona com una pastorella, ell feixuc i malalt; provà de cridar-la, i al confegir el mot de Rosó, la veu se li apagà en la gorja i no pogué esclatar enfora... I anà allunyant-se, fins a perdre's en el tomb del corriol...

Mentre el dia morent s'amagava darrera les muntanyes, i el nostàlgic toc de l'Angelus vespertí ressonava en l'espai, dues llàgrimes amargues degotaren en mig de la penombra de l'horabaixa...

Eren les primeres...

Una rafagada de vent sotscavà les fulles caigudes en la fredorada primerenca, emportant-se-les camps enllà colltortes i rebregades.

—Avui no s'ha llevat En Quimet— digué en veu amarga la pobre mare a una veïna —Aquesta nit ha tornat a tossir molt.

Al pobre Quimet li havien fugit aquelles roses pàl·lides que per un temps encengueren les seves galtes, tornant a pendre la seva faç aquell tò demacrat i esmortuït en que havia estat sempre. El record dels seus dies feliços en mig de cavil·lacions dolces se li apareixien llunyans i esfumats. De tard en tard preguntava per la Rosó, però el seu prec era quiet i reposat...

La tos, una tos fonda, no parava de sotragar-lo; de cada vegada s'endua trossets de la seva vida, i quan el tropell havia pas-

temps fou el seu encís, també pantejava tronxat per la malura i anava acabant-se...

— Mare — digué el moribunde amb veu confosa — demaneu una clavellina a la Rosó; voldria amoixar-la en mes mans en els meus darrers moments.

— Pobre fill meu! La clavellinera de la Rosó el fred d'aquesta nit l'ha morta — contestà la mare, ocultant son plor.

— El fred l'ha morta a ella, i... a mi.

I ja no digué res més el pobre Quimet. Aquestes paraules adreçades a ço que donà

sat, es duia el mocador als llavis, tenyint-lo d'una vermellor tan encesa, que li recordava les clavellines de la finestra de la Rosó...

Anaven passant els dies, i En Quimet, en mig d'un pregon ensopiment, escoltava el rondineig del vent que udolava allà enfora debatent la pluja en els vidres del balcó com amenaçant a la cambra del malalt l'invasió de la mort implacable.

La malvestat del temps havia malmès els planters camperols, ferint-los de mort en la llançada del fred; tot restava malmès i la clavellinera de la Rosó, tronxada pel vent, penjava esllanguedissa, finestra avall.

El pobre Quimet, com si la seva vida anés unida a aquella planta sensible, que en un

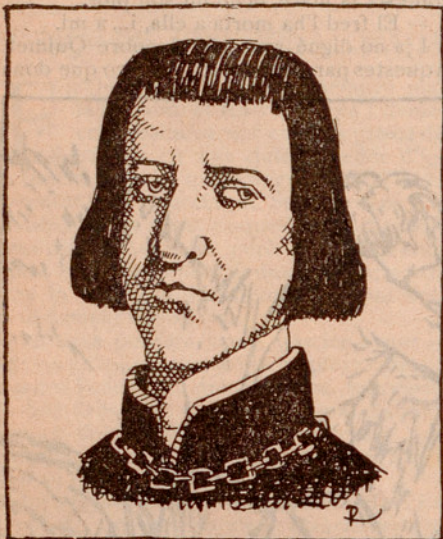
vida al seu cor, foren les darreres en l'hora de la mort. Després, ja en un respir pesat i ranerós, anà escolant-se quietament, sense cap queixa ni extremitud; morí opacament, com havia viscut...

Quan finà, acudí el veïnat per tal de donar consol a aquella dissortada mare. La Rosó també hi era, i impressionada per la trista escena, la seva sina prometedora s'agitava commosa sota el subtil habillatge senzill de noia endreçada, mentre el seu esguard de una casta resplendor contemplava aquella faç velada i esblanqueïda en el clar somriure que el deixà la mort... Els ulls oberts i envidriats, des del pregon de llurs conques, la miraven... la miraven...

LL. VIVES POBLET

ELS GRANS HOMÈS DE CATALUNYA

A U Z I À S M A R C H

Adarreries del segle XIVe, es creu que l'any 1393, nasqué a Gandia l'altíssim poeta Ausiàs March, del qui el seu contemporani i traductor, Marquès de Santillana, digué que era *gran trovador y hombre de asaz elevado espíritu*.

L'Ausiàs March és, doncs, valencià o millor dit, català de València, puix ja sabeu que la florida i ubèrrima terra valenciana és, per tradició i naturalesa, part integrant de la Pàtria comuna de catalans, mallorquins, valencians i rossellonesos.

La família de l'Ausiàs March provenia de Catalunya i s'establí a València en el temps en què aquesta regió fou conquerida als alarbs. L'ascendència del poeta semblava predestinar-lo al diví art, en el que esdevingué mestre. El seu pare, Pere March, s'havia distingit en el conreu de la poesia, i el seu oncle, Jaume March, fou qui trasplantava a Barcelona la gaia festa dels Jocs Florals.

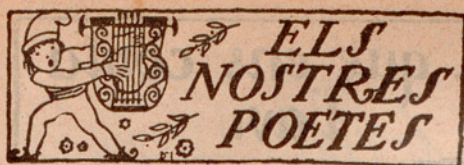
La poesia de l'Ausiàs March procedeix en línia directa i llegítima de l'admirable ciència poètica trovadoresca de Provença, senyora i guiadora dels poetes més preclars d'Europa, entre els qui es contaven el Dant Alighieri i el Petrarca. Alguns han volgut veure semblances entre la producció de l'Ausiàs March i els esmentats poetes, si bé el cert és que les obres de l'un i dels altres tenen aire de parentiu, heretat de la tradició provençalca.

Els seus «Cants d'Amor, Morals, Espirituals i de Mort», constitueixen un monument gloriós de la poesia catalana, encara que la major part de la seva producció pugui solament ésser assaborida pels esperits selectes i refinats, preparats abastament per a gustar les afiligranades delícies del pensament poètic de l'Ausiàs March, qui amb una extremada cura de la forma i amb un absolut menyspreu de les comprensions fàcils, alambica les seves idees dins d'una correcció inflexible. Concís d'expressió, plàstic d'imatges, contenint els esclats passionals dins un cercle rigorosament clos, però no exempt d'airoso i senyorial elegància: aquesta és la tònica dominant de l'obra de l'Ausiàs March, que no serà mai popular ni convé que faci escola, però que en tot temps constituirà una remarcable mostra de distinció.

Exercí gran influència en la poesia castellana. Havem aludit ja al Marquès de Santillana. El bisbe d'Ossuna, Honorat Joan, donava a llegir els versos de l'Ausiàs March al príncep D. Carles, fill de Felip II, per tal de completar la seva educació. Meresqué grans elogis d'En Lope de Vega. En Quevedo il·lustrà amb notes marginals un exemplar de les seves poesies i fou imitat per poetes de tan renom com el castellà Garcilaso.

L'Ausiàs March morí l'any 1459.

FRANCESC CURET

ALS ARTISTES CATALANS

i Alceu els cors!

*Un sol ja quasi post, Na Mercè Abella,
orgull un jorn del Teatre Català,
es troba pobra, dissortada i vella,
i, a voltes, fins li manca un mós de pa.*

*I l'actriu eminent, ans tan mimada,
que conquerí llores i aplaudiments,
es troba avui de tots abandonada,
confosa entre els vençuts i els indigents.*

*Al cor mateix de la ciutat gemada
va marcint-la el record de millors anys;
en un pis de mala mort viu rellogada:
captaïres i orfanets té per companys.*

*I la filla de l'art, l'artista pulcra,
menja, quan menja, ranxo escaducet;
plorant ingratitude se'n va al sepulcre
la companya d'En Goula i d'En Soler.*

*Puix al joliu verger de Catalunya
hi va florint cogula material;
repulsiva llevar que els cors allunya
de tot ço gran, sublim i espiritual.*

*Artistes, els qui sou afirmació de vida,
artistes, que teniu visions d'il·luminat:
si Barcelona n'és desagraïda,
a la pobra Mercè, vella i rendida,
presteu-li ajuda, solidaritat!*

JOSEP BRUNET MACH

ORACIÓ DE NENS I NENES

*Pare Nostre, que esteu en el Cel,
vostra gràcia, que és bon nostriment,
implorem tant de nit com de dia.*

*Doneu-nos bon seny,
deixeu-nos ser grans;
volem ser ben bons,
volem estar sans.*

*Puix sou d'infants segura guia,
deu-nos la mà, Santa Maria.*

SEBASTIÀ FARNÉS

RECORD D'INFANTESA

*Els Reis varen dur-me,
quan jo era petita,
bonica nineta
de rossos cabells.
Els ulls que tenia,
què n'eren d'hermosos!
Semblaven espurnes
de màgics estels.*

*En mig de ses gattes,
més belles que el lliri,
tenia dos roses
de faç escaient;
de tantes besades
que en elles hi feia,
les seves rosetes
fugiren suaument.*

*Amb ella hi parlava
com bona amigueta,
contant-li mes coses
de ditxa i tristor!...
I, en tant, ma infantesa
volava, encisera,
tota ella embaumada
de gràcia i dolçor...*

*A fer passejades
jo sempre la duia,
per entre floretes
d'hermosos jardins.*

*Mes ai!... vingué un dia
que, amb gran malestruga,
la nina va caure'm...
tot fent-se bocins!*

*La meua tristesa
va ser tan profunda,
que el cor meu plorava
de tan desconsol...
I, encara que els anys passin,
mai puc oblidar-me
d'aquella nineta
més bella que un sol!*

LLUÏSA MIRALLES

Junt amb aquest número: Plec quart de la segona
part de la emocionant i suggestiva novel·la

ELS CAMINS DE LA SORT

de Ramon Reventós, il·lustrada per Lota Anglada

El que ens conta l'avi

L'EMPERADOR I EL PROCURADOR

VAIG a contar-vos una història de les més delicioses.

Veu's aquí que una vegada hi havia un emperador, molt gelós pel *punt d'honor* i fervorós entusiasta per a tot ço que fós enlairament de la cultura i benestar del seu reialme. I tenia un procurador de llurs terres i cabals — que sojornava en un magnífic xalet, a l'entrada dels grandiosos jardins del palau, — que es tractava tant bé com podia, menjant i beguent a discreció i tirant-se els mals de caps a l'esquena. I aquest procurador tenia un pastor, per als remats de xais de l'emperador, que si bé no anava tant ben peixat com son amo, potser hauria servit per a l'ofici més que ell. Vui dir que el procurador hauria pogut ben bé ésser el pastor, i aquest l'altre. Ja ho veureu.

A l'emperador mai l'havia molestat ni el fred ni la calor. El mateix li era dormir sobre flonjos matalaços de son llit imperial, que passar nits i més nits ajegut damunt la palla, dintre la seva tenda i vestit amb tota l'armadura. Mantes vegades passava el dia solament amb pa moreno, nous i aigua, i més d'una vegada havia patit fam i set.

Ben al revés, el procurador es peixava bé. Menjava tot quant li venia de gust, la seva cara lluia com lluna plena, i dos homes, donant-se les mans, no haurien abraçat la seva cintura.

Per això l'emperador, que el coneixia desobres, sovint cercava manera per a molestar-lo. Un jorn d'una calor asfixiant, que cavalcava amb la seva escorta, tornant de visitar pobles de son reialme, veient al procurador que passejava sa panxa sota l'ombra d'un til·ler, cridant-lo li digué amb ironia:

— Salut a l'esplèndid procurador! Com va la vida? Em sembla que pas

malament, oi? Si fóssiu l'Abat del Monestir us diria que no són pas els dejunis que us emmagreixen. Fins m'apar que us deuen sobrar hores i això ha d'ésser un avorrimment que jo us vui evitar, i penso que me'n donareu les mercès, que ja sabeu de qui és mare la ociositat. Ja sé que sou un home intel·ligent, d'una astúcia poc coneguda, i que fins sentiu com l'herba creix, però vui saber ara si sereu capaç de trencar tres anous de pela dura que us posaré a la boca.

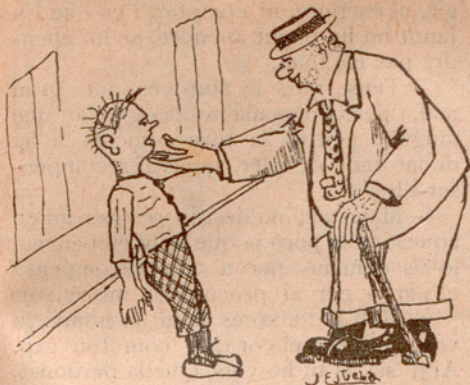
— ¡Oh, Majestat! Mon gran senyor, — digué, confós.

— No; no. Ja sé, ja. No vulgueu fer l'humil, que ja sé la vostra saviesa. Es per això que vui fer-vos tres preguntes que em respondreu d'aquí a tres mesos, davant de mon Concell, en la sala de mon soli imperial: Primerament, em direu — com a bon coneixedor de la moneda que sou, — *quan valc jo, fins a l'últim cabell*. Després, em calculareu *en quant temps, i anant a cavall, puc donar la volta al món; ni un minut més, ni un minut menys*. I, per fi, ¡oh mon gras procurador!, *m'endevinareu el pensament, no havent d'ésser veritat el que jo pensí*. Us adverteixo que si no me les responeu totes tres, perdreu la procura i us faré passejar pel món a cavall d'un ase, amb les mans lligades a la cua.

I dit això, l'emperador, amb tot el seu seguici, s'allunyà al trot, rient per sota el nas.

El procurador quedà abatut. Visità una, dues, tres universitats: preguntà a tres, quatre i cinc doctors: pagà bons diners per les consultes, però ningú pogué aclarir-li cap punt, deixant-lo tot hom a les fosques i més apesarat que mai. I les hores passaven, convertint-se en dies; els dies en setmanes i les setmanes en mesos, i el dia fatal s'acostava, que ja quasi era arribat. El pobre home s'havia tornat magre com un clau. Des-

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

- Com et dius, maco?
- Igual que el meu padri.
- I el teu padri, com es diu?
- Es diu... Es diu... Igual que jo.

esperat, groc com cera verge, amb les galtes que li penjaven de tant buides, sense panxa i sense humor, cercava la solitud dins del bosc, quan una tarda trobà al pastor que, amb un ganivet, feia una pipa d'un tros de boix.

— I doncs, missenyor va dir en Janot, — amb la cara amb que us veig, estic segur que us en passa una de grossa. Esteu tant magre que sembleu la vostra ombra. Quina pena esteu passant, missenyor, que us hagi corsecat així?

— Ah, Janot!, i que en tens de raó que damunt meu hi ha caigut la desgràcia més gran del món. L'emperador m'ha donat tres anous a trencar, d'una closca tant dura que ni el diable és capaç de trencar-les. Primerament, vol: que davant de son concell i estant ell en el solí imperial, li digui *quanta moneda val ell*. Segonament, tinc de *calcular-li en quant temps i, a cavall, donaria la volta al món; ni un minut més, ni un minut menys*. I, per fi jo malhaurat procurador!, vol que jo *li endevini el pensament, i que no sia veritat ço que ell pensi*. Si no li responc aquestes tres preguntes, em treurà la procura, fent-me passejar pel món dalt d'un ase i amb les mans lligades a la cua.

— Res més que això? — digué En Ja-

not, posant-se a riure. — Missenyor, esteu tranquil, que això és ço més fàcil d'arreglar i jo me n'encarrego: però deixeu-me els vostres vestits i la capa d'hivern amb el cucurutxo. Encara que no sé un mot de lletra, el que vosaltres, lletrats, no podeu comprar a pes d'or, jo ho tinc a dintre, de naixença.

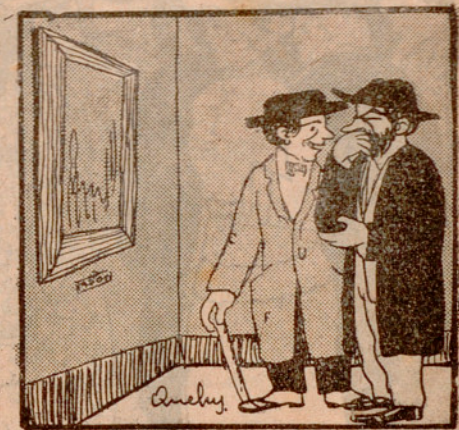
En Janot quedà convertit en el ver procurador, sortint-li només que la punta de la barba blanca per sota el gros cucurutxo, i se n'anà cap al palau. L'emperador estava sentat en son solí, en mig dels prínceps i concellers, el ceptre a la mà, al cap la corona, i rodejat de tota la pompa més solemniàl.

— Veïam, senyor procurador, si podeu dir-me el què valc jo en moneda.

— Majestat: Nostre Senyor Jesucrist va ésser venut per trenta diners; per tant, per més alt que Vós us considereu, com que mai podreu valer tant com Ell, jo, de Vós, en donaria vint-i-nou.

— Bé; molt bé. A fe que no em pensava valer tant. Ara, digueu-me si heu calculat bé en quant temps i a cavall, puc donar la volta al món, ni un minut més, ni un minut menys.

— Majestat: Si vos sortiu al matí, en el moment que surt el sol, i l'acompanyeu cavalcant sempre tant de pressa

UN LLAMINER

- Què t'agrada més a tu, l'oli o l'aquarel·la?
- El pastel, i amb preferència el « pastel suïc ».

com ell, m'hi jugo la capa que haureu fet dues vegades les dotze hores.

— ¡Caram d'home! — digué l'emperador. — No em faríeu pas gastar poca civada pel cavall, però també està bé. Digueu-me ara la tercera resposta, si no voleu anar a cavall de l'ase.

— Majestat: Es ben segur que vós penseu que jo sóc el procurador.

— Ben cert; no en dubto jo ni ningú.

— Doncs amb el vostre perdó, Majestat, us diré que us equivoqueu.

— ¡Com pot ésser! ¿Vós no sou el meu procurador?

— No, Majestat. No soc més que el pobre pastor Janot.

— Es a dir que tu no ets el procurador? — cridà enfutismat l'emperador, ple de sorpresa en veure al pastor sense el cucurutxo. — Doncs bé: d'avui endavant ho seràs tu, i ell anirà a cavall del burro, i serà passejat pel món. Qui vulgui menjar la carn, que rosegui els ossos.

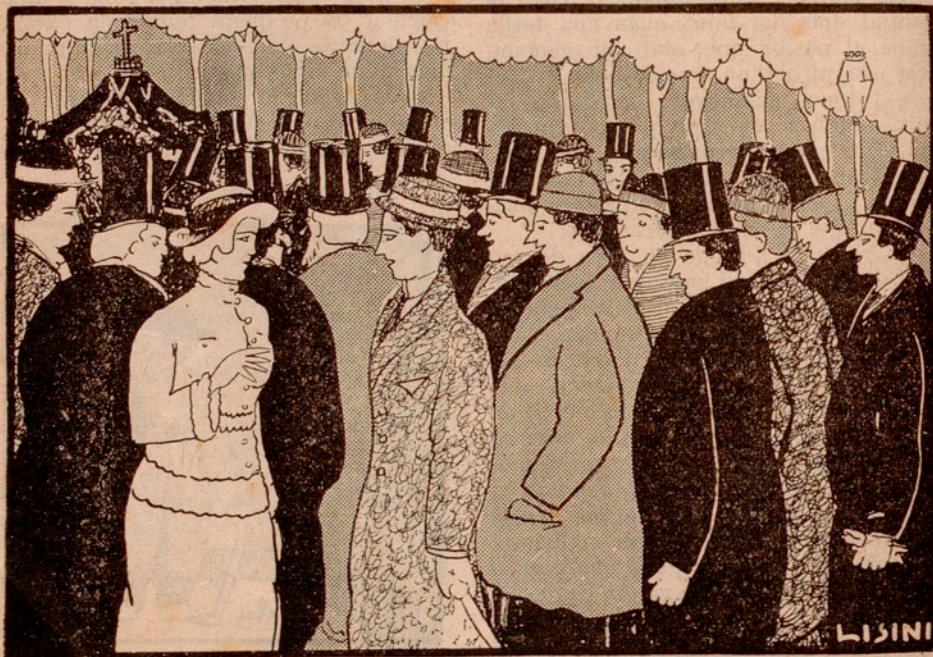
— Amb el vostre permís, Majestat, jo em quedaré tal com sóc. No sé de llegir, ni escriure, ni comptar, i ço que En Janot no ha pogut aprendre, no ho aprendrà pas En Joan.

— Tens raó, i això és un gran mal, però demana'm la gràcia que vulguis, perquè la teva comèdia m'ha donat tant de pler, que vui recompensar-t'ho.

— Majestat; no desitjo res per mi en aquest món, però ja que us hi empenyeu, jo us demano per a tota recompensa el perdó per al procurador missenyor.

— Molt bé: això és ésser un home. Ja veig que tens el cor dret com ton cap. Així sia, si tu ho vols. Queda perdonat, però amb la condició que li ordeno que et proveeixi gratuïtament de tot allò que hakis de menester i satisfaci tots els teus desigs fins que t'arribi l'hora de la teva dolça i santa mort.

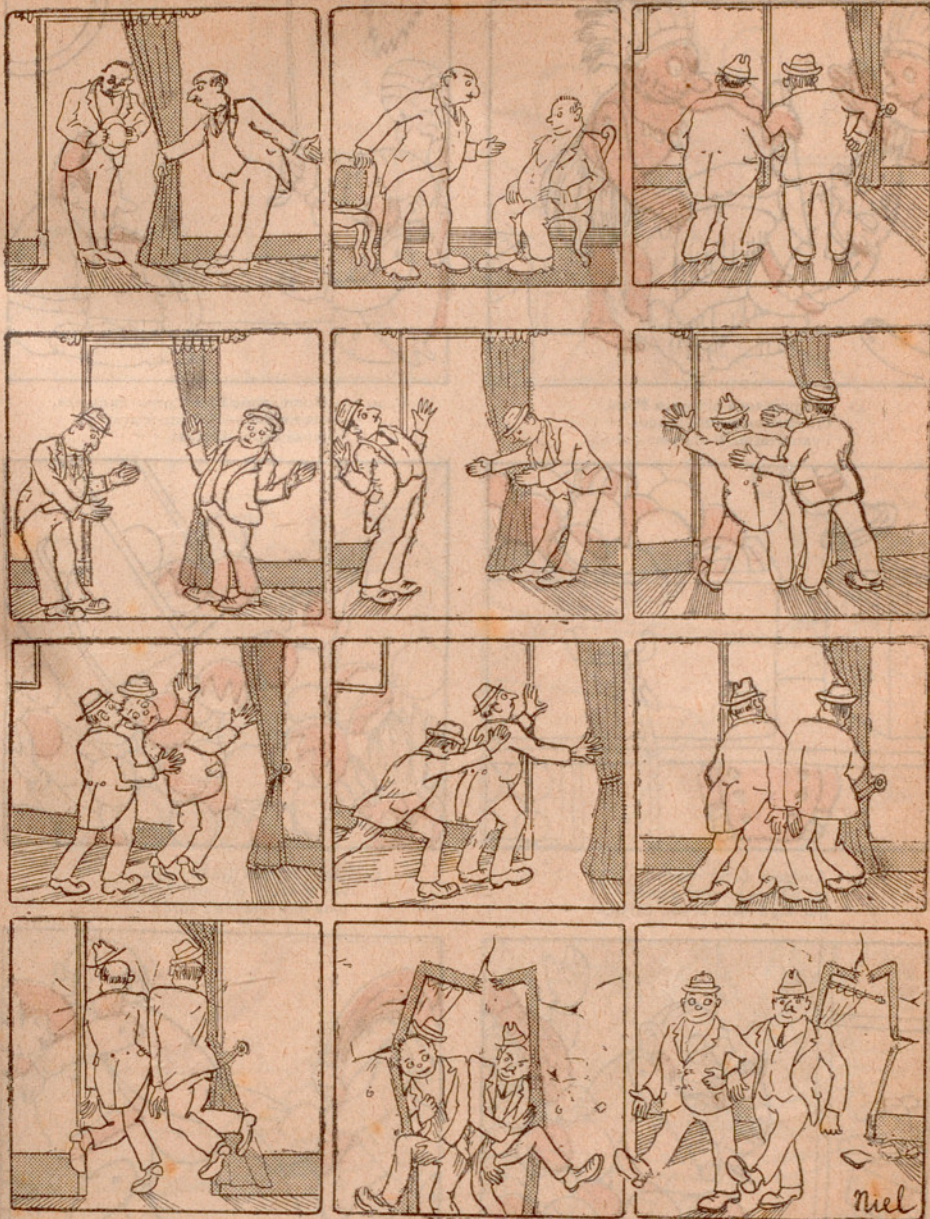
J. BERGA I BOADA

— Ha vist? Presideix el dol el metge que assistia al malalt abans de morir

— Deu anar a entregar la feina.

MOLTS INUTILS COMPLIMENTS! — PERDEU TEMPS, SORTIU CALENTS!

No tingau tossuderia,
ni tan sols per cortesia.

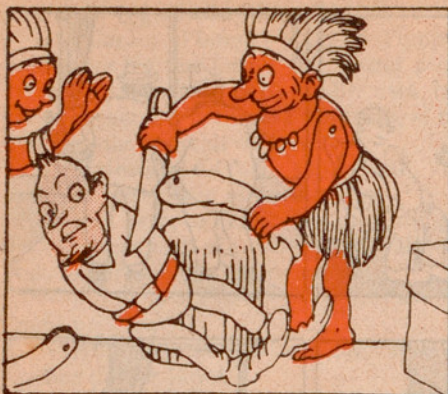
—Bon dia Pep, Deu te guard!
—Passi, passi que es fa tard.

Comencen els compliments
i ja veureu quins turments!

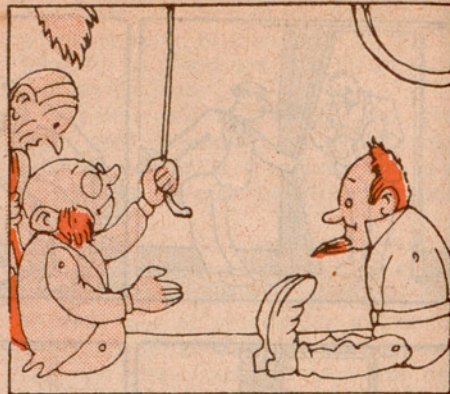
Per cortesia estremada,
resta una porta esbotzada.

Niel

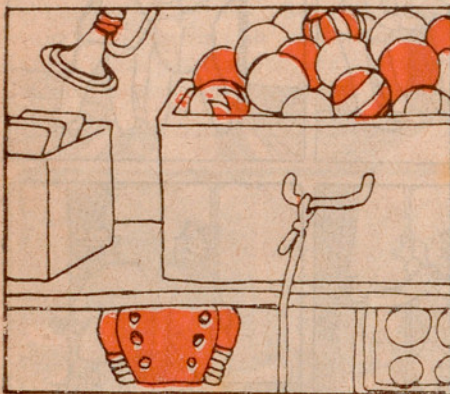
A V E N T U R E S G E N U I N E S

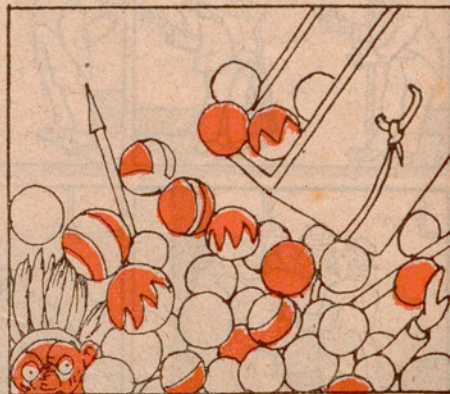
48 Després toca el torn a Plom i li enceten els dos braços i van a tallar-li el llom.

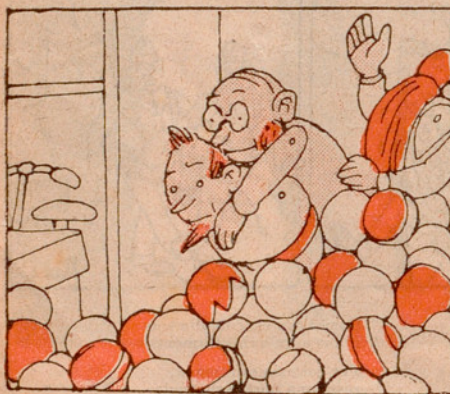
49 — Home, amic Plom, prou ganyotes, — diu en Bas — Pot dar-te ajut la capsa de les pilotes!

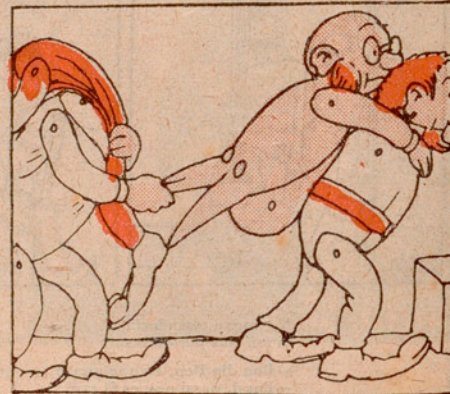
50 Amigues de fer remò, les pilotes sempre esperen que algú estiri el seu caixó.

51 Quan en Bas tira la corda, cauen sobre els indis braus com una tempesta sorda...

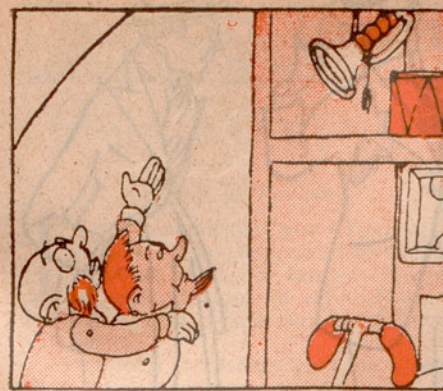

52 Els «Naps Negres» han fugit, i els quatre amics, ajudant-se, se'n surten d'aquell bullit.

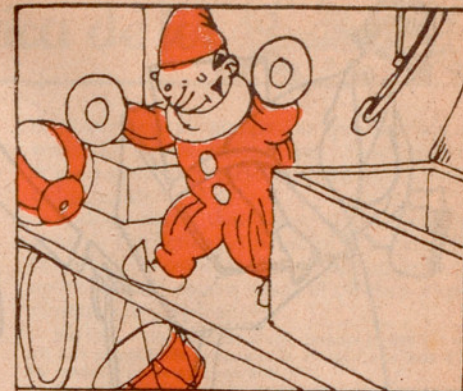

53 Plom du a Bas; i com que és cec, va agafat en Pellerina portant al pobre Rue Rec.

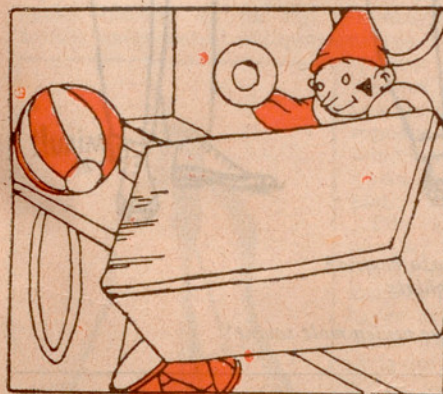
D'UNES FAMOSES JOGUINES (ACABAMENT)

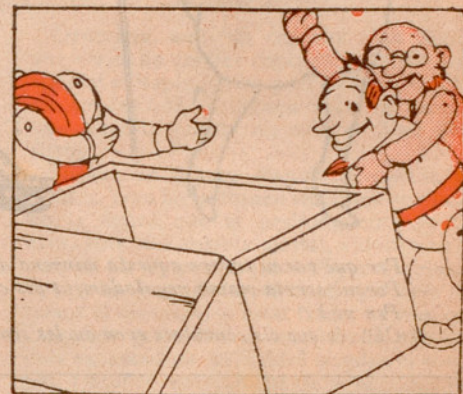
54 En arribar al prestatge demanen a cert company la seva capsa d'hostatge.

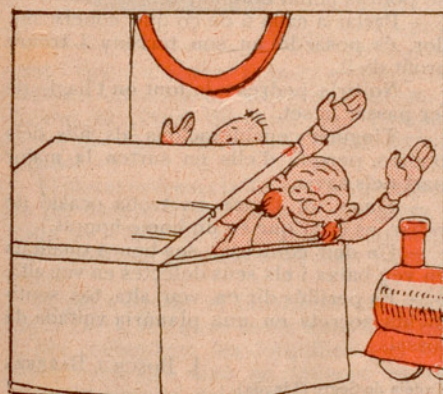
55 El pallasso treu el nas i diu: — No cal més cridories! Ja el serveixo, senyor Bas.

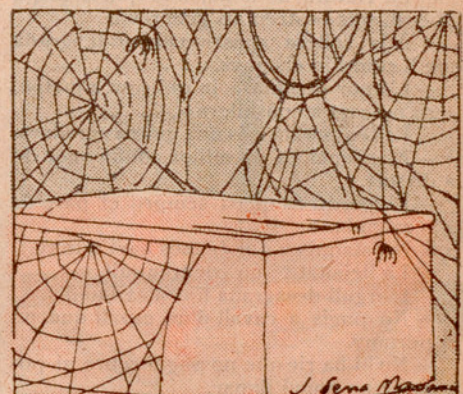
56 — Allà va el caixó! Molt d'ull! Que no us caigui i us esclafi i tingueu un altre embull.

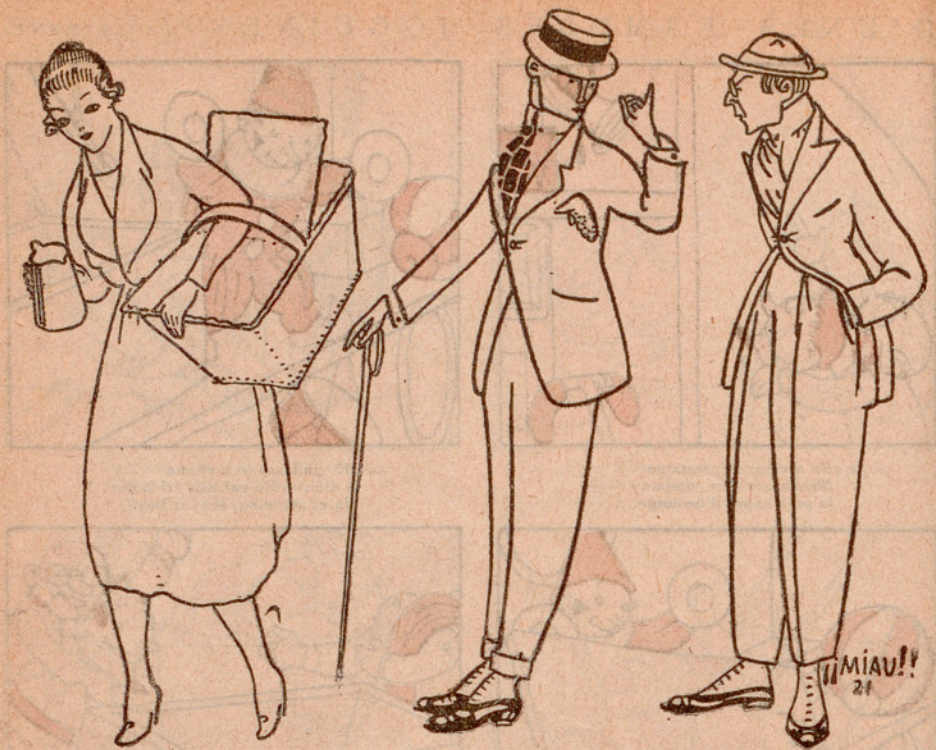
57 — Apa! Tots dintre del cau; després de tantes desgrícies fruïrem d'un xic de pau...

58 — Ens amaguem de seguida, fins que ens vingui a «reparar» el xicot de la botiga...

59 Fí. No els han pogut reparar i estan entre teranyines en càstig del seu error.

- Per què vareu treure aquesta minyona de casa vostra?
- Perquè servia massa regaladament als convidats.
- Per xò?
- Oh! és que els convidats eren oncles seus que venien molt sovint!

PENSAMENTS DE SHAKESPEARE

De nit és quan es veu millor el desig.

— La Natura no dóna, sinó que deixa, i, lliberal, sols bestreu als generosos.

— A la vellesa apassionada no li agrada que li comptin els anys.

— L'amor accepta a la raó com a metge, però no com a consellera.

— La temperança és una mossa agradosa.

— El silenci és el millor gonfanoner de la dissort.

— El perdó és quasi sempre el pare de la recaiguda.

— No ataquis a qui és més savi que tu.

— La lleialtat té un cor tranquil.

— L'orgull desagrada fins a sa família.

— No pugis a cavall d'un cavall que no et pertany.

— No hi ha ric que no pugui rebre ni pobre que no pugui donar.

-- Una ciutat on els nois no freqüentin l'escola, serà destinada a enderrocar-se.

— Si no saps sotmetre't a un superior, no podràs jamai dominar-te.

— Parlar a cada ú de ço que coneix millor, és posar-lo en son terreny i treure profit d'ell.

— No tiris pedres a la font on t'hagis de fer passar la set.

— Tingueu consideracions als fills dels pobres, perquè d'ells en surten la major part dels savis.

— Quan un lladre no troba ocasió de robar, es creu que és un home honrat.

— Un deu confessar ses bones qualitats en veu baixa i els seus defectes en veu alta.

— És perillós dir en veu alta tos sentiments secrets en una planúria voltada de tossals.

J. BOSCH I BARRERA

Tudela de Segre (Lleyda).

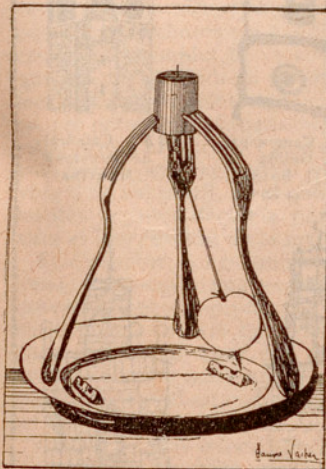
FÍSICA RECREATIVA

PÈNDOL DE FOUCAULT

En el moment dels postres podeu repetir, a la taula, amb l'ajuda d'una poma o d'una taronja, l'experiment del pèndol d'En Foucault, executat el 1851 baix la cúpula del Panteó, a París.

Atravesseu la taronja amb un escuradents de fusta, de manera que els dos extrems surtin, lligueu un fil a un d'ells i tindreu així fet el pèndol.

Lligueu l'altre cap del fil al final d'una agulla, clavada en un tap, i sostingueu aquest, enfonsant-hi obliquament tres forquilles.

plat i vingui a marcar sa traça en dos petits talussos circulars de sucre fi, destinats a figurar el cercol de sorra que Foucault havia disposat a terra, al voltant de son pèndol.

El plat representa la Terra. Mentre aquesta permaneceix fixa, l'escuradents passa, a cada oscil·lació de la taronja, exactament pels solcs que ha traçat a les dues piles de sucre.

Sí, per a figurar el moviment de rotació de la Terra, féu girar sense trontolls el plat i, per consegüent, les forquilles i el tap, comproveu que això no influeix en res sobre la direcció del pèndol, que continua

oscil·lant en el mateix pla que abans; i en teniu la prova, veient que l'escuradents traça a cada oscil·lació un petit solc, distint del precedent.

Podeu així demostrar, d'una manera senzilla i pràctica, el principi d'invariabilitat del pla d'oscil·lació del pèndol, principi sobre el qual estava basat el cèlebre experiment del savi francès.

NOTES. — En comptes d'una taronja podeu fer servir una patata (més petita que la taronja) i tallada d'aquesta manera que sembli una bola.

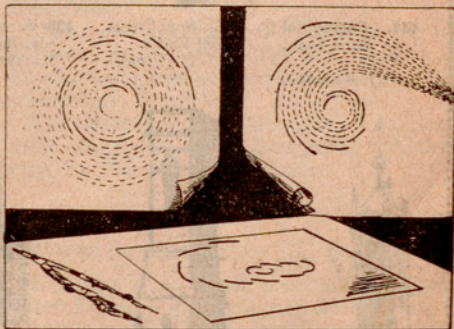
Per a substituir el sucre, gasteu, si voleu, serradures.

L'USIÓ ÒPTICA

Descriviu, amb un compàs i un llapis, una sèrie de cercles concèntrics, però sols apoiant el llapis en una part de cada cercle, de manera que obtingueu arcs de cercles que semblin posats els uns al final dels altres.

Mirant un dibuix d'aquesta espècie, us sembla, com ho indiquen les línies de punts de la figura, que si perllonguem aquestes arcs, tots del mateix costat, vindran a reunir-se en un mateix punt. Aquesta il·lusió òptica, molt curiosa, és tant més forta en quant el dibuix hagi estat traçat en una escala més gran. Per a rectificar-la als ulls dels espectadors, us caldrà pendre el compàs i acabar enterament cada cercle, com ho ensenya el traçat de punts de la figura de l'esquerra. Allavors veureu que tots els arcs són completament paralels i no convergents.

JAUME VACHER

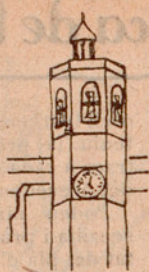

426. Parroquial
de Sort (Lleyda)
(MATILDE KÓOR)

427. Sant Llorenç
(Lleyda)
(B. LARROSA)

428. Santa Maria,
de Balaguer
(J. GIL)

I Concurs de LA MAINADA

ELS CAMPANARS DE CATALUNYA

Queda tancada l'admissió de dibuixos, per haver termenat el plaç donat als concursants

429. Capella dels
Dolors, Olot
(E. MACH)
7 anys

430. Seu de
Lleyda
(ROSETA PIÑOL)

431. Espinelvas
(P. M. MIR)

432. Campanar
de Gelida
(J. BOADA)
11 anys

433. Catedral
de Barcelona
(MARTINET)

434. Parroquial
de Sant Joan,
Valls
(J. RABASSÓ)

435. Sant Cugat
del Vallès
(J. VIDAL)

436. Santa Agueda,
Barcelona
(MATIES FÍBEL)

437. Campanar
de Tivisa
(ROSETA CASTELLÓ)
10 anys

438. Parroquial
de Centelles
(EVELY PRAT)

439. Sant Jordi,
Diputació de
Barcelona
(MARIA SERRA)

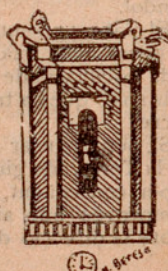
440. Parroquial
de La Bisbal
(A. PASCUAL)

441. Parroquial
de Cassà de la
Selva
(JOAN TURON)

442. Santa Maria,
de Mataró
(EMILI)

443. Sant Andreu
de Palomar
(ANTON BETESA)
14 anys

1-2-922

RAPID, de Viena, 2. — F. C. BARCELONA, 4

De bell nou ens ha ofert el «Barcelona», mercès a la seva activitat mai prou lloada, l'ocasió de poder conèixer un altre caire importantíssim del futbol europeu, amb la vinguda a la nostra capital del famós equip vienès, vencedor, pocs dies abans, en el partit celebrat amb la «R. S. de San Sebastián» en el mateix camp d'aquesta.

Es de doldre que no hagi sigut possible, malgrat els esforços que en aquest sentit ens consta ha realitzat el «Barcelona», la celebració de més d'un partit amb el dit equip, car aleshores ens hauríem format un criteri més complet de la seva valua, cosa que ara ens abstinem de fer per no estimar convenient emetre judicis mancats de ço que entenem indispensable i que és el jutjar sobre el terreny i gosant de la lluita, mai per la sola impressió obtinguda a la vista d'un sol partit, en el què el factor sort mantes vegades decideix per un costat o altre el bon resultat de la mateixa.

Es d'esperar, doncs, que el propi «Barcelona», demostrant una vegada més el seu desvetllament en profit del futbol català, ens brindarà l'ocasió de retre-li novament l'homenatge del qual en aquest primer partit ja s'ha fet mereixedor, fent que poguem admirar abastament aquesta modalitat del futbol internacional.

El «Barcelona» triomfà per 4 gols a 2 que lograren els austríacs, producte el primer d'una colossal centrada d'En Piera que rematà N'Alcàntara magníficament.

Ben aviat, i per una indecisió entre En Bruguera i En Samitier en una pilota prop de gol, obtenen els vienesos l'empat per un precís cop del seu interior dreta.

Es llueix notablement En Bruguera, que para quantes pilotes arriben al seu domeny, ço que en mantes ocasions li val, per part del públic que omplena materialment tots els llocs del camp, llargues i merescudes ovacions que es repeteixen en salvar d'una faiso meravellosa una pilota perillósissima, amb un superb cop de puny en el moment que per una recent jugada romania encara de genolls en terra.

Per segona vegada el propi Alcàntara, d'un xut brutal, aconsegueix un nou gol pels seus.

Es tira una pilota de recó cuidant de llençar-la En Sagi-Barba i per entremig de quasi tots els jugadors d'un i altre equip es destaca el cap de N'Alcàntara, que amb gran precisió endinsa de bell nou la pilota dins el marc vienès.

En Martínez està jugant magníficament i en una de les seves característiques arrencades fa una passada precisa a En Gràcia, qui xuta fortament, i quan menys s'ho pensava el porter vienès, logrant així el quart gol i darrer del «Barcelona», fínt al cap de poc temps aquesta primera part, que en general ha sigut d'accentuat domini per part dels blaus-grana.

En el segon temps els forasters, més coneixedors ja del terreny, així com també del contrincant que tenien enfront, surten a la brega esperonats pel resultat advers de la primera part i logren, quasi per complet, aturar l'embranchida de la línia davantera del «Barcelona», que sembla un xic desconcertada.

Resultat d'aquesta nova tàctica dels vienesos és el d'acabar-se el partit sense que la seva porta fós novament violada.

Però, malgrat la defensa obstinada emprada durant aquest temps, no obliden tampoc d'aprofitar tota ocasió per a millorar el resultat i així és com la seva fèrria voluntat els portà a la consecució d'un nou gol després d'un seguit de jugades esplèndides.

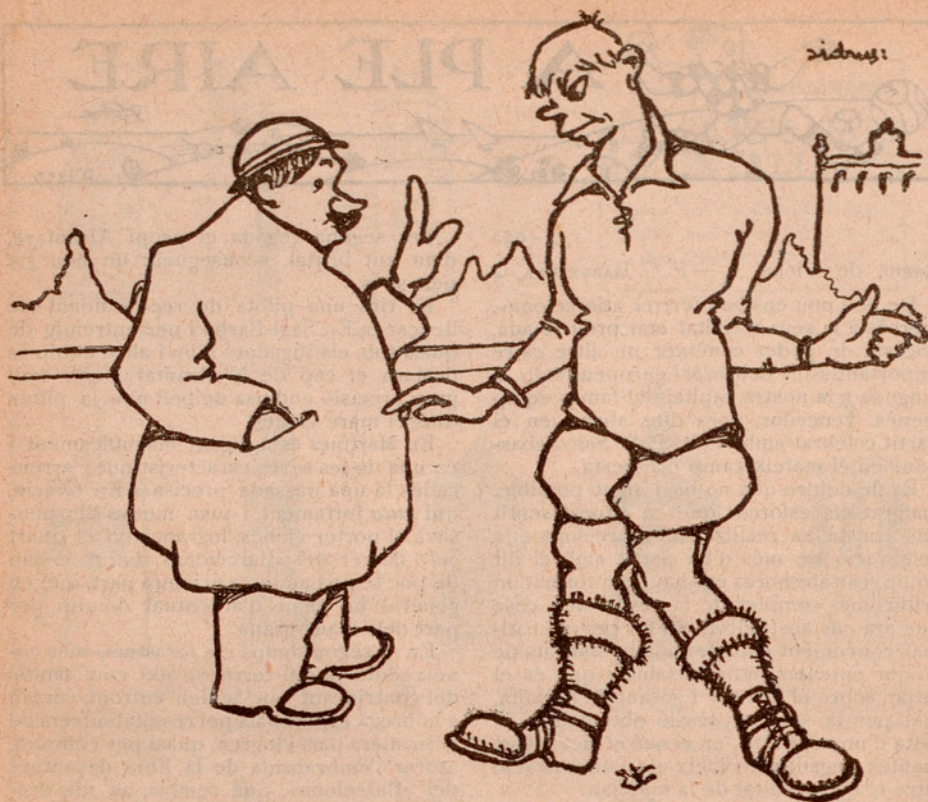
Cuidà de l'arbitratge d'aquest partit, no convencent ni a vencedors ni a vençuts, el jugador hongarès pertanyent a l'equip del «Servette», Winckler.

Pel «Barcelona» es distingiren tots, però molt especialment En Bruguera, N'Alcàntara, En Piera i En Sagi-Barba.

2-2-922

SERVETTE, de Ginebra, 1.—F. C. BARCELONA, 6

L'anunci d'un partit a celebrar en els nostres camps amb un equip suïc ha sigut sempre pressagi d'una lluita noble i interessant, car coneixem de temps les carac-

— Què me'n diu dels meus xuts?

— Enteniment, fill meu, enteniment. Car sempre que xutes a goal, perilla la vidriera del quiosc de begudes!...

terístiques de tots els més famosos clubs d'Helvètia, els quals s'han distingit a tot-hora pel seu estil correcte, joc científic, de passades curtes, encara que mancat de l'embranchida en que tant especialment es distingeix el futbol de casa nostra.

Dit això, era de presumir per endavant que el camp dels campions es veuria atapeït d'aquella gernació immensa de sempre que vibra frisa de gaudir de tant bell espectacle.

I així fou. En començar la lluita, i a la que honorà amb la seva presència el Cònsol suïç, qui cuidà de llençar la pilota de la faisó que en aquests casos s'acostuma, s'apoderen d'ella els forasters, que semblen revestits d'aquella empenta que, com hem dit, trobàvem a mancar en els equips que anteriorment ens havien visitat.

Tot seguit s'imposà el Barcelona i ben

aviat l'Alcàntara (aquest nom fatídic pels contraris), mercès a una magistral passada d'En Martínez, que en aquest partit ocupa el lloc d'En Gràcia, aconsegueix el primer gol barceloní d'un *xut* rabent.

Seguidament En Piera centra i En Martínez obté el segon d'un *xut* imparable.

Sembla que aquests colossals jugadors que es diuen Alcàntara i Martínez hagin establert un torn amb el fi d'anar donant, per aquest ordre, infalibles disgustos a En Robert, porter suïç, car altra volta l'Alcàntara, d'una centrada d'En Sagi-Barba, i després En Martínez, d'una d'En Piera, logren, el primer d'un *xut* i el segon amb el cap, dos magnífics *gols* que són premiats per la multitud amb sengles ovacions.

Fineix aquesta primera part amb el resultat de 4 *gols* a 0 i en la que el «Barcelona» s'ha demostrat immensament millor en

potencialitat, com també en qualitat de joc.

En el segon temps els suïços semblen posseïts d'una fe que els empeny contínuament vers el terreny enemic i logren diferents vegades fer entrar en joc a En Bruguera, però aquest allunya el perill amb una seguretat encisadora.

D'una passada esplèndida de l'extrem esquerra suïç, aprofitada amb gran precisió per l'interior dreta qui *xuta* a l'angle, marquen el *gol* d'honor, que és coronat per una llarga i merescuda ovació.

El «Barcelona», que en aquest segon temps sembla haver-se adormit damunt els llorers de la victòria, en una de les seves revifalles avença de dret a la porta suïça, xutant En Sagi-Barba qui, en parer de molts, estava col·locat fora de joc legal, logrant el quint *gol* pels seus.

Més tard, per falta comesa a un jugador barceloní, són castigats els suïços amb el càstig suprem, cuidant-se En Planes de tirar el cop lliure i que el porter suïç no pot evitar que la pilota s'encasti furienta dintre la xarxa del seu marc.

Amb aquest resultat finí aquest partit, que guanyà el Barcelona per 6 a 1.

Eren els equips:

Servette: Robert — Bouvier i Boerlin — Richard, Pichler i Perrier — Jeanim, Pache, Winckler, Barrière i Thurling.

Barcelona: Bruguera — Planas i Berger — Piñol, Sancho i Samitier — Piera, Mallorquí, Martínez, Alcàntara i Sagi-Barba.

Arbitre, En Marina, amb bona voluntat.

5-2-1922

SERVETTE, de Ginebra, 2. — F. C. BARCELONA, 6.

Malgrat el resultat del primer partit, el camp del Barcelona es veié novament ple de gom a gom.

Arbitrant En Cruella, surten els equips formats, el suïç com el primer dia i el Barcelona com segueix:

Bruguera — Planas i Martínez S. — Torralba, Sancho i Samitier — Vinyals, Cella, Gràcia, Piera i Sagi-Barba.

Aquest partit és digne parió del primer, car es desenrotlla indènticament. El Barcelona, que dominà tot el primer temps, s'apuntà durant aquest quatre *gols* magnífics lograts per En Gràcia (tres) i Cella (un).

Els suïços n'obtingueren un mercès a un *xut* esplèndid, tirat per l'extrem esquerre, i quedant En Bruguera veient visions. Fou ovacionat llargament el jugador suïç.

En el segon temps tornaren els forasters

a mostrar-se bon xic més interessats i així és com, dintre l'espai d'un curt temps, es tiren dues pilotes de recó contra ells mercès a dos xuts fulminants d'En Piera, qual cosa salven magníficament, allunyant el perill del seu marc.

D'una bella passada d'En Vinyals a En Gràcia i d'aquest a En Piera, qui *xuta*, s'apunta el Barcelona el quint *gol*.

En una pilota de recó i per una falsa sortida d'En Bruguera, marquen els suïços el segon *gol* a son favor.

Faltava poc per a finir el partit, quan una centrada d'En Vinyals és rematada amb el cap per En Piera, obtenint així el sisè i últim.

Es distingiren, pel Barcelona, En Torralba, Sancho, Vinyals i Piera, i pel Servette els dos extrems, esquerre i dreta, el centre i la defensa, molt especialment la esquerra.

En Cruella arbitrant bé, com sempre.

SIDRUS

UNA DOLOROSA NOVA

Estem segurs que tota la mainada de Catalunya ens acompanyarà de tot cor en el dol que ha fet presa en tots nosaltres...

L'estimadíssim company Rovira i Virgili, qui amb sos fulls d'història ha encès d'amor patriòtic a tots els infants de la nostra terra, passa per una gran tribulació. ¡Aquell fillet que li havia nascut, tan bell portador de joia per a la llar pairal, qual vinguda al món vàrem acollir amb tant de goig, i per qui tants amiguets nostres ens varen enviar felicitacions per a l'il·lustre historiador... ha mort!

Se n'és tornat al cel quan encara no feia gairebé sis mesos que era aquí abaix. Tenim un àngel més, pur i innocent, vetllant per Catalunya! Portava un bell nom catalanesc: Jordi.

El nen Jordi Rovira i Comas, que gairebé pot dir-se que havia nascut junt amb LA MAINADA, forma ja en l'estol angèlic que Déu ha col·lit de Catalunya. El dolor, però, del nostre amic N'Antoni Rovira i Virgili per la pèrdua del seu fillet, és dels més pregons dels que es pateixen en aquest món.

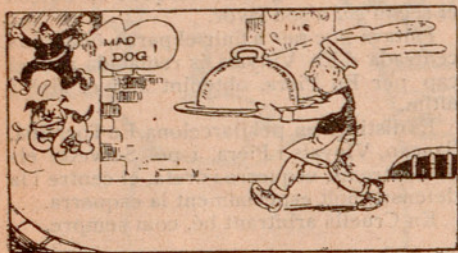
Tots ens hi condolem ben entranyablement. Estem segurs de que tota la mainada de la nostra terra sent el mateix... ¡Quelcom que ultrapassa totes les paraules!

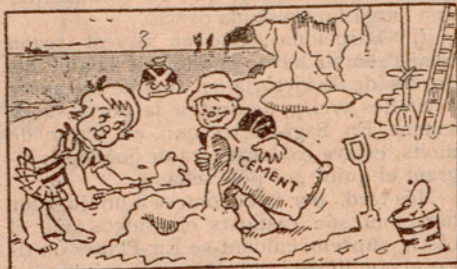
Affò que fa riure els altres nois

TON PIC GUANYA AMB CONCIENCIA
LA CREU DE BENEFICENCIA

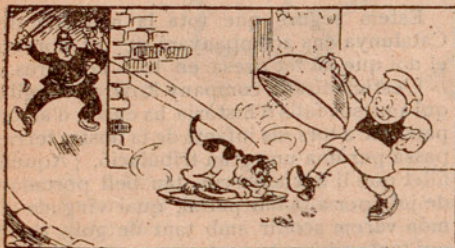
L'INNOCENCIA DELS INFANTS
VENÇ LA RABIA DELS GEGANTS

— Quins crits i lladrucs que sento!
Ai, renoi! Un gos rabiós!
La meua pega lamento...
Corre solt i sense bos!

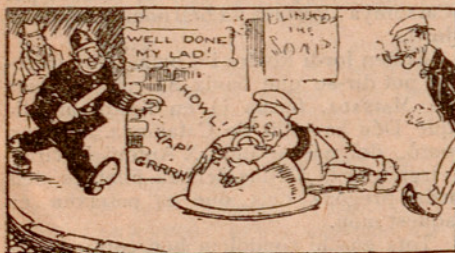
— Les nostres cases ensorra
aquell homenet dolent...
Pren ciment en lloc de sorra
i donem-li un escarment.

— Com sóc xicot de pensades,
sacrificaré el pastell,
i amb unes neules torrades
salvaré la meua pell...

— Ja va tot ple de rancúnia
a desfer-nos el castell.
Passarà un bon xic d'angúnia
si vol esfondrar-lo, el vell!

— Penso que sense arrogància,
ben tranquil·let i trempat
he fet amb certa elegància
una heroicitat...

— Venteu-li bon cop! Vatúia!
Ep, mestre! Què és el que feu?
La vostra ira traspua...
Us porto ungüent per al peu!

(De Lot-o'-Fun)

(De Jhips)

Mirant els Campanars de LA MAINADA:

— Ara estavapensant que si dels que toquen les campanes en diuen campaners; dels que les fan, com en deuen dir?

— Doncs, mira, el nostre mestre, als que fan campanes, els diu ganduls.

ENQUADERNACIÓ DEL PRIMER ANY DE "LA MAINADA,"

Magnífiques tapes en tela, reproduint un
::: bonic dibuix d'En Roqueta :::

Tapes soles 1'50 ptes.
Tapes enquadernació . . . 2'00 "

ENQUADERNACIÓ D'"ELS CAMINS DE LA SORT,"

Magnífica coberta a tres tintes, original de
::: l'esquísida LOLA ANGLADA :::

Tapes soles 0'30 ptes.
Tapes i enquadernació . . . 0'40 "

Les col·leccions que se'ns presenten per a enquadernar, són canviades a l'acte per volums complets, si tots els números són nets i sencers. Tenim exemplars de canvi d'alguns números. — Per a evitar molesties de viatges als que desitgin tenir enquadernada la pròpia col·lecció, no acceptem encàrrecs d'aquesta mena. Per a aquests casos poden adquirir-se les tapes soles i en-carregar la feina a qualsevol altre enquadernador.

IV CONCURS DE LA MAINADA

Els plançons de la pàtria

Les més belles fotografies
de nois i noies catalans

(Vegin-se les condicions en el número 29, pàgina 488)

Queda oberta l'admissió de fotografies, les quals seran retornades als seus remittents, un cop publicades, si passen a recollir-les.

Correu de LA MAINADA

(Tancat el dijous, dia 2 de febrer de 1922)

Durant la setmana hem rebut originals literaris, artístics i de passatemps, dels següents col·laboradors, estimats mainadistes, amics nostres: P. Mauri Ribas, Joan Ibáñez, Pere Cirera Cárdo, Montserrat Casadellà (Quina trapelleria!); Joaquim Grau, Llorenç Aymat, Anton Pijoan (Ha d'esser dibuixat amb tinta); Germans Sunyer Carbona, Casanovas Farré, Pujol Farré, Roseta Pedret Oriol (Quelcom resta guardat en cartera, si senyoreta); Poroto, Joan Queraltó, Dos mainadistes, Llach i Queraltó, Abd-el-Krim (Quina por, muslim!); J. Q. G., Xavier Swanley, Josep Amoll (Poden enviar-te les tapes; Queraltó i Llopert, Eudald Puig, Agustí Pedret i Miró, Joan Garcia i D. Valls (Mercès); A. Masdeu, Victòria Sabater, Antón Isac (Varen arribar tard les solucions del número 30); A. Cosidó (Envieu altra cosa que faci més bona flaire, oi!); Eduard C. i Masdeu, Vicent Dolset, Joan Anglà, Jaume Gelabert, Martí Alsina, J. Molet, Jaume Petit i Llot (treballa i veurem!); Jaume Arau (Envieu quelcom més); Josep Soler Pla, Germans Gisbert (Bé); Rafael Verde, Josep Moix, Domènec Iglesias, Joveutut (Quin pomell de flors galanes!); Pepet Rodes Nora, Ignaci Valls, Joaquim Belles, Anita Matamoros i Reig, Lluís Ver Obrador, Angel Rosell, Merceneta Ros Vidal, Ramón Niubó Montanya, Jordi Fité, Enric Berdós, Ramón Samós (Hola, amiguets!) i Lluís Prats.

Nota. — Dels treballs que ens han remès els estimats col·laboradors, ANIREM PUBLICANT TOT EL QUE SIA PUBLICABLE; I DEL QUE NO, EN FAREM CENDRES. Com que això queda ben explícit, preguem que no ens facin més preguntes ni multipliquin la correspondència inútilment. El que no surt és perquè no pot anar, o perquè anirà quan li toqui el torn.

Ricard Mola Cañadas. — Ja us aneu acostant!
Camil Geis. — Ja va veure que era atès. Mani!
Martí Duatis Iartie. — Pensi que anirà. Però no feu coses tan tristes!
Jordi Valls. — No ens oblidí!
Eduard Fiol Margués. — Confirmo la carta. Salutacions!
José Brunet March. — Ens commou. Ja publiquem els versos.
Una abraçada a tots, de EL GUIA JOAS

Gossets que no creixen
Ocells de cant i de luxe
Canaris flauta procedents
d'Alemanya

Per a comprar-los amb confiança:
Ocelleria del carrer Ferran, 39

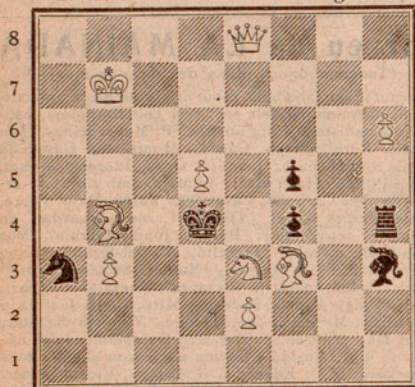

SECCIÓ D'ESCACS

TARGETA, per SALVADOR RAFOLS

PROBLEMA N.º 17, per JOSEP PALUZÍR

a b c d e f g h

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

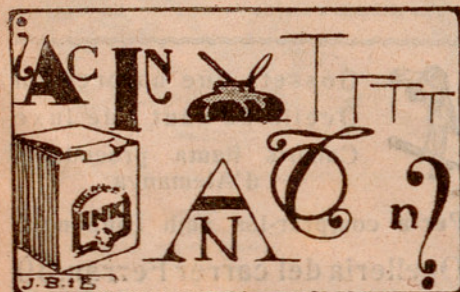
Solució al problema n.º 16: A d 5 - b 7

ENDEVINALLES

LOGOGRAF NUMÉRIC, per M. PINILLOS

1	2	3	4	5	6	Cosa d'esport
1	3	6	5	6		Metall
4	3	4	5			Poble català
4	3	1				Vegetal
1	2					Arbre
5						Consonant

JEROGLÍFIC, per J. B. B.

Bollatera Germans

Combinar degudament aquestes lletres, de manera que doguin el nom d'un poble de Catalunya amb el seu riu.

PROBLEMA NUMÉRIC

per ROSETA PEDRET ORIOL

1	2	3	4	5	6	7	9
					X		

Petit mainadista: Quin número ha d'ésser el multiplicador per a què el resultat de la multiplicació sigui el número 1?

JEROGLÍFIC COMPRIMIT, per ABEN-DINAT

Sóc

Tu

Fixeu-vos en l'endevinalla de la plana d'anuncis

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Romani.
 Al jerooglífic: Beu i calla.
 A la targeta: La creu de la masia.
 A l'endevinalla: El pensament.
 Al rombo: A, era, arbre, ara, e.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat les solucions a tots els passatemps del número 34 els següents mainadistes, estimats amics nostres: D. Iglesias; Josep Alarcon Creus; Miquel Puig; Jaume Arau; Joan Anton de Mataró; Josep Arxé; Pere Torres; Josep M. Lladó; Margarit i Marné; Matilde Majoral; Joan Queraltó; Pepeta Prió; Amadeu Llach; J. Miserachs; Jacinte Juliachs; Joaquim Granados; Joan Ibañez, i Maria Antonieta Fucas i Plaça.

Han resolt el problema número 15 del Joc d'Escacs, els estimats mainadistes, amics nostres: En Roc de Girona; Artur Saleta i Júlia Petit.

LA MAINADA

Subscripció anyal: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)
 Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona
 Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4, botiga

GRAN FABRICA DE DOLÇOS

LA SUIZA REÑÉ, S. A.

XACOLATA
SANTÉ

XACOLATA
LACTÉ

BARCELONA

LA CASA

Joaquim Richarte Galbas

és la Merceria que té
més assortit i ven més
barat de Barcelona

SALMERON, 72 (xamfrà Travessera)

Telèfon G. 248
BARCELONA (G.)

SALA REIG

Consell de Cent, 351
tocant al Passeig de Gràcia

Teatre de Marionetes
i Titelles

Direcció artística: AURELI CAMPANY
Direcció musical: JOSEP M. TORRENS

Tots els dijous i dies fes-
tius, a la tarda, formosos
ESPECTACLES
PER A INFANTS

PREUS: Butaca amb entrada: 3'50 pts.
Circular id. 2'50 "

Es despatxen localitats per a totes
les funcions, sense augment de preu

Propaganda RIBÓ - Portolà, 1 (St. G.)

LES CONSEQUÈNCIES D'UNA RESSURRECCIÓ

